

Candi, Salut!

SR. DIRECTOR:

Un cap de setmana intens d'activitat institucional esdevé finalment trist, en saber la sobtada mort d'un amic. A primera hora, tot just abans de seguir camí, una trucada que m'anunciava el traspàs de l'amic Candi, del regidor Candi Vissaña, m'entristia el dia, m'entristia la vida.

Descobrir l'amistat que m'unia a ell i amb el seu pare no és cap misteri, dues persones d'un tracte especialment cordial, de conversa agradable i de conviccions fermes. Candi, condemnat a viure en la seva cadira de rodes i amb la limitació que tenia, era un exemple per a tots nosaltres; sí, ja sé que pot sonar a tòpic, però certament era així, la seva dedicació, malgrat tot, era absolutament encomiable i jo vaig aprendre a valorar de manera diferent la meua ciutat i com dotarla en les necessitats que han de menester persones a les que 1 centímetre de més pot suposar un autèntic desastre, a valorar si un lloc és accessible o no, però fonamentalment a valorar les persones per la seva autèntica dimensió humana, per la seva vàlua personal, sense tenir en compte altres característiques, de fet un pas més enllà.

No voldria pas que aquest breu comentari fos cap mena de necrològica, al contrari, un que veu en el fatalisme la complicitat de la nostra dimensió humana i el paper que ens és donat de jugar en aquesta vida és conscient que aquesta meua manera de veure les coses s'escapa de la racionalitat que m'és exigible, com també n'escapa tota mena de fe religiosa posats a dir; és, doncs, en aquest context, en aquesta visió personal que en tinc de la vida humana, on veig el treball i la persona de Candi, fins i tot en la seva accidental limitació, una curta vida o

no, segons ho mireu, dedicada als altres, a les necessitats primer de les persones amb discapacitats en la mobilitat, per accedir més tard al món polític a través d'un ideari ideològic concret, on el component social i l'encaix de l'individu en la creació del cos social necessita de la imprescindible correcció del mercat que han de fer les administracions públiques, en especial en allò referit a l'ajuda dels desfavorits, en les seves diferents dimensions. És aquest valor i efecte del que cal fer des de les administracions que va saber aportar a la seva tasca política.

Em costarà, serà difícil deixar de trobar-me'l en la baixada de l'audiència, per on tenia el seu accés al despatx que tenia a la rambla de Ferran, al seu despatx de regidor i parlar i saludar-nos, amb aquella permanent rialla i ganes de viure que tenia, amb aquelles ulleres Dolce&Gabbana que li donaven un *look fashion*, com una tarda, ara fa pocs dies, quan en sortir de la Diputació li ho vam comentar uns companys que vam coincidir a Ferran. Però si faig de nou aquella lectura fatalista que us deia, potser és que havia fet ja la seva feina, ens havia ensenyat una mica a tots plegats, ens havia fet créixer en el valor a les persones, ens havia fet descobrir la veritable essència, l'essència del factor humà, un valor que en ell hi veia un company també traspasat ara fa un any, en Pepe Brocal, la filla del qual, paradoxes del destí, rellevarà ara l'amic en la llista municipal.

Titulo aquest breu comentari amb la vella i tradicional salutació republicana i socialista, sabedor que la seva energia restarà per sempre entre nosaltres, els qui hem estat els seus companys de viatge.